

nære Hold. Kommunerne har ikke faaet nogen som helst Dækning for disse nye Udgifter eller nogen som helst Beføjelse til at beskatte Borgerne anderledes end hidtil. Jeg mener ogsaa, at disse er beskattet saa højt, at man ikke kan komme højere op. Dette Forslag kommer desuden noget uventet, Kommunerne har i Forvejen lagt deres Budget. Det er ganske rigtigt, hvad den højtærede Minister sagde, at det Forslag, han oprindeligt forelagde, havde bedre Refusionsregler. Personlig vilde jeg egentlig mene — det kan man sige er forkerk —, at naar Staten vedtager en Lov som denne, skulde den i Virkeligheden ogsaa betale, hvad det koster. Man kan ikke ret vel forlange af en Kommune, at den skal være forberedt paa de forskellige Love, som Staten vedtager, idet den ganske rolig siger: Saa har I at betale. Forholdet har været det gennem mange Aar, at man har vedtaget Love uden at anvise de Beløb, der skulde bruges dertil. Jeg skal imidlertid ikke gøre flere Bemærkninger herom, da det jo er givet, at Lovforslaget vil blive vedtaget, saaledes som det er. Jeg skal paa ny anbefale det til Vedtagelse.

Aubeck: Den højtærede Minister har aabenbart misforstaaet, hvad jeg sagde. Det var ikke min Mening at ville bestride, at han i fuldt Alvor har rettet Henstillingen til dette høje Ting om at forbedre Loven. Tværtimod, jeg betragter det som Udslag af Ministerens gode Hjertelag for de gamle, at han virkelig i fuldt Alvor rettede denne Henstilling til Tinget. Men, hvad jeg sagde, var dette, at jeg kunde ikke tænke mig, at Ministeren i fuldt Alvor kunde vente, at denne Henstilling vilde blive fulgt, og deri har jeg vistnok truffet det rette.

Til den ærede Ordfører for Venstre (Bækgaard) skal jeg gøre den Bemærkning, at jeg langt fra finder det forkasteligt at anbefale andre Paapasselighed, tværtimod, det er yderst rigtigt og godt. Men hvad jeg finder forkasteligt, for nu at bruge dette Udtryk, er, at man fra den daværende Ministers Side anbefalede de aldersrentenydende, som sandelig ikke havde for meget, at lægge Penge hen Maaned efter Maaned til at købe Brændsel for, naar Vinteren kom, og jeg føjede til, at den ærede Ordførers egen Indenrigsminister, Hr. Kragh, selv erkendte, at det vilde være ganske umuligt for de aldersrentenydende, idet han jo sagde: Det er Kommunerne, der skal gøre det. Han var

klar over, at naar de aldersrentenydende selv fik Pengene, var det umuligt for dem at lægge noget hen til at købe Brændsel for; derfor sagde han til Kommunerne: Lad være at udbetale det Beløb til de gamle, saa kan de ikke bruge det, men saa maa de suge paa Labben paa andre Punkter. Det er dette, jeg kalder forkasteligt. Dernæst vil jeg gerne sige til den ærede Ordfører for Venstre, at hans Parti ved sin Stilling til Lovforslaget i Folketinget ikke alene har erkendt, at der er Forskel paa Kaarene hos dem, som skal nyde Aldersrenten, men sandelig ogsaa har erkendt, at den af Partiet selv gennemførte Lov er utilstrækkelig. Det ærede Medlem vil dog vel ikke benægte, at Meningen med en Aldersrentelov nødvendigvis maa være den, at der gennem denne Lov skal ydes de fattige gamle, som ikke har nogen som helst anden Kilde at ty til, saa meget, at de dog kan friste en nogenlunde menneskelig Tilværelse, et nøjsomt og tarveligt Liv, men dog med nok til Føde, nok til Klæder og nok til Tag over Hovedet.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (J. Chr. Møller) skal jeg indrømme, at det naturligvis aldrig noget Øjeblik er faldet mig ind, at Partiernes Stilling til en Lov af denne Betydning og af dette Omfang kunde tænkes at indlede en Forfatningskamp. Men jeg har heller ikke sagt noget saadant. Nej, jeg har henvist til den uforstandige Politik, som de to konservative Partier synes at ville anlægge i dette høje Ting, og her har jeg særlig tænkt paa Valutaloven, Loven om Importregulering, paa den Maade, hvorpaa denne Lov blev behandlet her i Tinget, den Maade, hvorpaa den blev standset, umiddelbart efter et Valg, hvor Vælgerne saa sandelig med al ønskelig Tydelighed, oven i Købet med et meget stort Flertal, et Flertal paa 100 000, havde sagt, hvad det var, de vilde. Det kommer vi nemlig ikke udenom, at ved Valget den 11. April forelaa der en politisk Situation, som sandsynligvis ikke vil komme igen i mange Aar, en Situation, hvor Valget i den Grad drejede sig om et ganske enkelt Spørgsmaal, og hvor de fire Partier havde hver sin Opfattelse af, hvorledes dette Spørgsmaal skulde løses, ligefrem lagde deres Anskuelser paa en Præsenterbakke frem for Vælgerne og sagde til dem: Hvad vil I Vælgere saa have? Og Resultatet blev jo dette, at der blev 100 000 Stemmers Flertal om den ene Ting, at vi skulde have vor Betalingsbalance bragt i